

MAÇ DOKSAN DAKİKA!

HAKAN PAKSOY

Maç doksan dakika!

Hakan Paksoy

Ben Galatasaraylıyım. Özellikle spora siyasetin bu kadar müdahale etmediği dönemlerde maçları büyük bir zevkle seyrederdim. Telefon tacizleri daha maç devam ederken başlardı. Atılan ya da yenen gol, tacizin yönünü tayin ederdi. Hele yenilince, maç sonrasında bazen telefona hiç cevap veril(e)mezdi bile.

Herkes gibi ben de ertesi gün arkadaşlarımla o tatlı rekabeti yaşadım. Hindi gibi kabarmalar, keyifli kızdırmalar, bazen odadan kaçmalar, gülmeler eğlenmeler gırla giderdi...

3 Nisan 2001 de böyle bir gündü. Galatasaray için önemli bir tarih. İstanbul'da, Ali Sami Yen'de Real Madrid'le maç yapıyorduk. Ben de o dönemde bir heyetle birlikte, görevli olarak İstanbul'daydım.

O zaman da Şampiyonlar Ligi televizyondan şifresiz olarak yayınlanıyordu. Heyetten yedi sekiz kişi olarak Anadolu Yakası'nda bir büyük kafede maç seyrettik. Hatta yemeğimizi de orada yedik. Galiba Ataşehir'deydi. Büyük ekranlara yansıtılarak seyretmek de çok yaygınlaşmamıştı. Yani bugüne göre biraz daha pahalı bir sistemdi anlayacağınız.

Bizi konuk eden de ateşli bir Galatasaraylıydı. O dönem tanıştığım ve bugün dostluğumuzun devam ettiği çok kıymetli bir kardeşim. Yemeğimizi yedik, maçı bekledik. İçimizde Galatasaraylı olmayanlar da vardı. Ama futbol âşığıydılar ve ne de olsa millî maç gibiydi. Hem tacizler maçtan sonra olurdu, racon böyleydi. Ayrıca ne olacağı belli olmaz elbette. Ki o gün belli olmamıştı da! Türk futbol tarihine altın harflerle geçen bir gün yaşandı.

Ataşehir'deki o gece...

Maç, Galatasaray'ın Avrupa şampiyonluğundan bir sonraki sezondaydı. Türk Milletinin sevgisini ve saygısını kazanmış Hagi'li, Taffarel'li kadroydu. Haddizatında Türk futbolu büyük bir yükselişteydi. Çok değil bir yıl sonra, Millî Takımımız 2002 Dünya kupasında dünya üçüncüsü olacaktı.

Maçın hakemi de Türk seyircisinin saygısını kazanmış olan İtalyan Pierluigi Collina'ydı. Bende ve etrafımdaki birçok kişide, emeğe saygı gösteren güvenilir bir insan duygusunu uyandırdığını konuştuğumuz bir hakemdi. Yani temiz ve güzel bir maç için her şey hazır. Biz de Ataşehir'de perde karşısında yerimizi almıştık.

Maç başladı. Seyirci her zamanki gibiydi. Ali Sami Yen cehenneminin ateşini hiç söndürmüyorlardı. Muhteşemdiler.

İki takım da temkinli başlamıştı. İkisi de Avrupa'nın en büyükleri içindeydiler. Ne zaman ne yapacağı belli olmayan iki takımdılar. Özellikle Galatasaray'ın, her an baskı kuran ve bunu maç boyunca sürdüren bir kadrosu vardı. Yırtıcı, mücadeleci, vazgeçmeyen bir kadro. Ve başlarındaki maestro da Hagi'ydi.

Maç takımlar birbirini yoklayarak devam ederken Real Madrid'den bir gol geldi. Hiç beklenmedik bir anda ve sıradan bir goldü. Duran bir top, yapılan bir orta ve kafayla hafif bir dokunuş. 33'üncü dakikaydı. İlk yarının bitimine birkaç dakika kala ikinci golünü buldu. 43'üncü dakikaydı. İlk yarı 2-0'la bitti.

Arkadaşlar çok kızgındılar. Devre arasında "Kalkın gidelim" diyenler oldu. Ben de kendim için

unutulmaz repliğimi orada ortaya çıkarmıştım; “Ma doksan dakika”...

Unutulmaz ikinci yarı

İkinci yarı başladı. Hepimiz de gergindik tabi. Kolay değil, karşımızdaki takım Real Madrid’di.

Ma başladıktan hemen sonra Galatasaray bir penaltı kazandı. Bugünkü gibi VAR (video hakem) yoktu tabi. Collina, Hasan şaş’a yapılan faulü çok iyi görmüştü. Galatasaray’ın ve Millî Takım’ın penaltıcısı Ümit Davala soğukkanlı bir vuruşla golü attı. Ben yine “Ma doksan dakika” dedim. Arkadaşlar bana biraz söylenir gibi olmuşlardı.

Oyuna sonradan giren Fatih Akyel sağ kanatta gerçekten yel olup esiyordu. Karşısında ünlü ve ününü sadece yeteneğiyle elde etmiş Roberto Carlos vardı. Sürati ve akıl dolu vuruşlarıyla dünya futbolunun unutulmaz ismi Carlos’un zirvede olduğu yıllardı. Fatih, sağ tarafta ardından yetişilemeyen boz atlı, kanat takmış akıncı gibiydi. Carlos onu engelleyemiyordu. Onun yaptığı bir orta Hasan şaş’la buluşunca, ikinci golü kazandık. Dakika 66’yı gösteriyordu.

Arkadaşlar golün sevinciyle birbirine sarılıyordu. Ben de sevinmiştim elbette. Ama daha otururken “Ma doksan dakika” repliğini tekrar etmiştim. Bu sefer yüzüme gülerek ve takdir hisleriyle bakıyorlardı.

Çok değil on dakika sonra Fatih Akyel yine boz atına binmiş gibi uçarcasına geldi. Roberto Carlos yine tutamamıştı. Yaptığı ortaya Jardel’in kafa vuruşuyla üçüncü gol geldi. Havalara uçmuştuk.

Collina, 90 dakikayı bitiren düdüğünü çaldığında salonda bulunan herkes çılgınca seviniyordu. Ben yine repliği patlatmıştım: “Ma doksan dakika”. Ama bu sefer eki de vardı: “Daha bunun rövanşı var”.

Bu sefer hem takdir hem kızgınlık hem de kahkahalar birbirine karışmıştı.

“Türkiye Cumhuriyeti ilelebet payidar kalacaktır!”

Türkiye 14 Mayıs’ta ilginç bir seçim yaşadı. Ama -yurt dışı oyların sayımında bir tartışma olmazsa- ilk turda bitmeyeceğini adaylar dahil herkes ortaya koydu. Anlayacağımız ma uzatmalara gitti. On beş gün sonra ikinci defa sandığa gideceğiz. Seçimin sonuçlarının değerlendirmesini řu toz dumanın dağılmasına bırakmak gerekiyor. Ayrıca ikinci tur, değerlendirme yapmaktan daha önemli. Ama olanları da unutmamak için bir tarafa da not etmek de önemli.

Soğukkanlılıkla ve akli selimle davranarak geleceğe yürümek gerekiyor. Bu yürüyüşte, azimli tek bir Türk varsa ma, devam ediyor demektir. Benim dünyamda ma doksan dakikadır ve hakem düdüğ alana kadar ma(lar) bitmez. İnsanın maının hakemi de Yüce Tanrı’dır. Anlayacağınız, bizim 90 dakikamızın bitiş düdüğü ilahî çağrının yapıldığı andır.

Ve en önemlisi de bizler büyürken devlet ve millet için yapılan kahramanlık hikâyeleriyle büyüdük. Türk Milleti’ne yönelik tehlikeler karşısında vaziyet almaktan hiç tereddüt etmeyen bir milletin çocuklarıyız. Nihayet tehdit büyürse, “Ya devlet başa ya kuzgun leşe” deme kararlılığını da ruhumuzda taşırız.

Hani Harbiye Marşı, “**Yıldırımlar yaratan bir ırkın ahfadıyız**” diye başlayıp, “**Tarihlere sorun ki bize ‘Ölmez Türk’ derler**” diye bitiyor ya... Biz de tarihin tek ordu-milletiyiz ya, işte biz onlarız.

Anlayacağınız daha ma(lar) devam ediyor...